

Widukindi monachi Corbeiensis Rerum gestarum Saxonicarum libri III. Eds. Paul Hirsch, Hans-Eberhard Lohmann. MGH Scriptorum rerum Germanicarum in usum scholarum separatim editi MGH SRG [60.]. Hannover 1935.

II/1:

Volba Oty I. v Cáchách (936)

Po smrti Jindřicha, otce vlasti a nejlepšího a největšího krále, si celý národ Franků a Sasů zvolil za vládce jeho syna Otu, kterého otec už dříve určil za krále. Místem všeobecné volby byla zvolena falc v Cáchách, které se nacházejí velmi blízko Jülichu, nazvaného po Juliu Caesarovi, svém zakladateli. Když se tu všichni sešli, shromáždili se všichni vévodové, přední prefekti a další přední vojenští velitelé v sloupové síni, která přiléhala k basilice Karla Velikého, a usadili svého nového panovníka na trůn, který byl na tomto místě zhotoven. Pak mu podávali pravice a slibovali věrnost a zapřísahali se pomocí proti všem nepřátelům a tak ho podle svých zvyklostí učinili králem. Zatímco toto vykonali vévodové a ostatní světští představitelé, arcibiskup s veškerým kněžstvem a s lidem očekával [slavnostní] příchod nového krále ve spodní části baziliky. Když [Ota] předstoupil, arcibiskup mu vyšel vstříc, levicí se dotkl královy pravice, v pravici nesl berlu, byl oblečen do lněného oděvu se štólou a ornátem, odznaky své hodnosti, poté pokračoval až do středu chrámu a zde se zastavil. Obrátil se k lidu, který stál kolem – v kruhové basilice totiž byla nahoře i dole galerie – aby ho mohl každý vidět a pravil: „Hle, přivádím k vám Otu, jehož si vybral Bůh a také kdysi jeho otec Jindřich, pán všech věcí, a jehož všichni předáci učinili králem. Pokud s touto volbou souhlasíte, pozvedněte pravice k nebi.“ Na tuto [výzvu] pozvedli všichni pravice k nebi a s mocným křikem provolali slávu novému vládci. Arcibiskup pak pokračoval s králem oblečeným do úzké tuniky podle franského zvyku, k oltáři, na němž byly umístěny královské odznaky – meč s opaskem, plášť s náramky, hůl se žezlem a diadém. V té době byl totiž arcibiskupem Hildebert, původem Frank a profesí mnich, jenž byl vychován a vzdělán v klášteře ve Fuldě a který zasluženě došel té cti, že byl ustaven jeho opatem a nakonec se mu dostalo důstojenství v podobě arcibiskupského stolce v Mohuči. Byl to muž podivuhodné svatosti a kromě přirozené inteligence vynikal i sečtělostí. Tvrdí se o něm, že kromě jiných darů prozřetelnosti byl obdařen prorockými schopnostmi. Když se rozhodovalo, který arcibiskup pomáže krále, zda trevírský, jehož stolec byl starší a založil ho již svatý Petr, nebo kolínský, protože pod jeho působnost náleželo místo [obřadu], a oba arcibiskupové se proto domnívali, že jim náleží tato pocta, přece oba ustoupili Hildebertově svatosti, jež byla všem známa. Hildebert přistoupil k oltáři, pozvedl meč a pás, obrátil se ke králi a řekl: „Přijmi tento meč, abys jím vyhnal všechny nepřátele Kristovy, barbary a špatné křesťany, božskou mocí ti byla předána vláda nad celou franskou říší pro nejpevnější mír všech křesťanů.“ Poté vzal plášť a náramky a oblékl mu je [se slovy]: „Tyto cípy spuštěné k zemi ať ti připomínají, jakým zápalem víry planeš a že je tvou povinností vytrvat až do konce v udržování míru.“ Pak vzal hůl a žezlo [a pravil]: „Tyto odznaky jsou připomínkou toho, že máš vést své poddané s otcovským napomínáním, především ale, že máš milosrdně podávat ruku služebníkům Božím, vdovám a sirotkům. Ať na tvé hlavě nikdy nechybí olej slitování, abys nyní i v budoucnu byl korunován věčnou odměnou.“ Poté arcibiskupové Hildebert a Wichfrid [Otu] pomazali posvátným olejem a vsadili mu na hlavu zlatý diadém. Když vykonali všechny posvátné úkony, odvedli arcibiskupové [Otu] k trůnu, k němuž se vstupovalo točitým schodištěm a který byl umístěn mezi dvěma nádhernými mramorovými sloupy, odkud mohl všechny vidět a zároveň všichni mohli spatřit jeho.